

Vyvěšeno dne: 4. 9. 2026

Svěšeno dne: 18. 9. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Petr Kramný**, Věznice Karviná, Fryštátská 178, Karviná-Fryštát, zastoupen advokátkou Mgr. Lucií Petránkovou, Fügnerovo nám. 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2026, čj. 17 A 16/2026-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lucií Petránkové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **12 269,40 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobce se před Městským soudem v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah měl spočívat v tom, že žalovaný udělil Nemocnici České Budějovice, a.s., status znaleckého ústavu podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ačkoliv pro to nesplňovala zákonné podmínky. Žalovaný měl tento stav dále udržovat tím, že nemocnici přesto ponechal v seznamu znaleckých ústavů. Nemocnice pak v trestním řízení vedeném proti žalobci podávala revizní znalecký posudek.

[2] Městský soud žalobu usnesením ze dne 31. 3. 2026, čj. 17 A 16/2026-41, odmítl. Dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána opožděně a osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a současně shledal neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu rozhodovat o zákonnosti podaných znaleckých posudků.

2. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] **Žalobce (stěžovatel)** nyní brojí proti usnesení městského soudu kasační stížností, neboť ho považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Podle stěžovatele se městský soud dopustil závažného procesního pochybení, když o odmítnutí žaloby rozhodl již dne 31. 3. 2026, ačkoliv plnou moc obecné zmocněnkyně si vyzvedl z P.O. BOXu až následujícího dne. Městský soud tedy rozhodl dříve, než mohl mít postaveno najisto zastoupení stěžovatele a dříve, než jej mohl vyzvat k případnému odstranění vad či doplnění žalobních bodů.

[4] Městský soud dále stěžovateli fakticky odepřel možnost domáhat se ochrany svých práv, když uzavřel, že správní soudnictví nemůže suplovat prostředky nápravy dostupné v trestním řízení. Revizní znalecký posudek, který vypracovala nemocnice v trestním řízení vedeném proti stěžovateli, byl podkladem pro uznání jeho viny. Vyhotovil jej přitom znalecký ústav, který nebyl oprávněn k výkonu znalecké činnosti, neboť nesplňoval zákonné podmínky. V důsledku toho byl stěžovatel zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Stěžovatel zdůraznil, že žalovaný je garantem splnění náležitostí a odbornosti, neboť mu zákon svěřuje pravomoc dohledu nad znaleckými ústavy. To zahrnuje také kontrolu toho, že osoby vypracovávající znalecký posudek splňují po celou dobu podmínky zápisu do seznamu. Nemůže jít k tíži stěžovatele, že věřil v legitimitu zápisu a neměl v dané době znalost o tom, že znalecký ústav předkládající znalecký posudek v jeho trestní věci podmínky nesplňuje. Současně se stěžovatel domnívá, že pokud měl použít jiný typ žaloby, měl ho o tom městský soud poučit, a nikoli žalobu odmítnout.

[5] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nedodržel formální náležitosti rozhodnutí, neboť v napadeném usnesení účastníky řízení neoznačil nezaměnitelným způsobem.

[6] Stěžovatel rovněž zpochybňuje posouzení charakteru zásahu a od toho se odvíjející běh lhůty k podání zásahové žaloby. Rozhodnutí, ze kterého městský soud vychází, nedopadá na projednávanou věc. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje zejména na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, podle nichž je pro posouzení včasnosti návrhu rozhodující okamžik, kdy trvající jednání skutečně skončí. Ústavní soud v uvedené věci dovodil, že zásah spočívající v evidenci daňového nedoplatku trvá až do okamžiku, kdy tento nedoplatek přestane být na osobním účtu evidován. Po dobu jeho trvání nemůže uplynout lhůta k podání ústavní stížnosti proti tomuto zásahu. Obdobně lze podle stěžovatele nahlížet i na nyní posuzovanou situaci. Nezákonný zásah podle stěžovatele stále trvá, dokud znalecký posudek vyhotovený nelegitimním ústavem nepřestane být podkladem pro trestní rozhodnutí. Podobné závěry lze podle něj dovodit také z rozsudku ze dne 19. 2. 2015, čj. 1 As 151/2014-23, v němž NSS posuzoval trvající důsledky evidence údajů o přestupcích stěžovatele. Za těchto okolností nemohla stěžovateli lhůta k podání zásahové žaloby uplynout, neboť znalecký posudek vyhotovený ústavem, který k tomu nebyl oprávněn, je stále v platnosti. Stěžovatel byl na jeho základě uznán vinným a je ve výkonu trestu. Zásah tedy stále trvá a stěžovateli běží každý den nová lhůta.

[7] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením, které je podle jeho názoru zákonné a přezkoumatelné. Kasační stížnost je naopak zmatečná a obsahuje rozsáhlé citace, které na projednávaný případ nedopadají.

[8] Žalovaný je přesvědčen, že městský soud správně vyhodnotil marné uplynutí lhůty k podání zásahové žaloby, neboť žaloba stěžovatele napadá úkony, které byly dávno ukončeny, anebo úkony, které nejsou nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Nelze mít za to, že existence znaleckých posudků podaných znaleckým ústavem, který již jako znalecký ústav není zapsán, umožňuje zpětně a po neomezenou dobu napadat zákonnost již ukončeného zápisu či vypracovaných znaleckých posudků.

pokračování

[9] Žalovaný dále uvádí, že stěžovatel není aktivně legitimován k podání žaloby. V projednávané věci totiž nejde o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. a už vůbec o zásah nezákonný. Veřejné subjektivní právo být zapsán do seznamu znaleckých ústavů náleží znaleckému ústavu, nikoliv stěžovateli. Revizní znalecký posudek je důkazním prostředkem v trestním řízení, nikoliv veřejnoprávním aktem, a znalecký ústav při výkonu znalecké činnosti není správním orgánem. Výkon dohledové činnosti žalovaného nad výkonem znalecké činnosti směřuje vůči znalcům, znaleckým kancelářím či ústavům, nikoliv vůči stěžovateli.

[10] Žalovaný se proto ztotožňuje s právním názorem městského soudu, že zápisem (a vedením) znaleckého ústavu v seznamu a vypracováním znaleckého posudku nebylo nijak zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatele, a tudíž není splněn jeden z předpokladů přípustnosti podání zásahové žaloby. Stěžovatel mohl svá procesní práva proti postupu orgánů činných v trestním řízení, proti reviznímu znaleckému posudku či znaleckému ústavu uplatnit v trestním řízení. To, že tak neučinil, nelze přičítat k tíži žalovaného a dovolávat se práva na spravedlivý proces.

[11] Žalovaný navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Předně NSS uvádí, že napadené usnesení je přezkoumatelné. Městský soud své závěry pečlivě a srozumitelně odůvodnil a NSS v tomto ohledu nemá, co by mu vytkl. Kasační námitky stěžovatele lze v zásadě rozdělit do čtyř okruhů. První se týká aktivní legitimace k podání zásahové žaloby, druhý nesprávného posouzení počátku běhu lhůty pro podání žaloby. Třetí námitka směřuje proti postupu městského soudu ve vztahu k plné moci stěžovatelovy zástupkyně (obecné zmocněnkyně), který stěžovatel považuje za hrubé procesní pochybení, a čtvrtá vytyká nedodržení formálních náležitostí rozhodnutí v napadeném usnesení.

Ad 1) aktivní legitimace

[13] Podle § 82 s. ř. s. „*každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*“

[14] Jestliže byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, soud jej bez věcného projednání usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[15] Podmínky ochrany poskytované prostřednictvím zásahové žaloby NSS vymezil v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS. V citovaném rozsudku uvedl, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li splněny kumulativně následující podmínky: 1) žalobce musí být přímo 2) zkrácen na svých právech 3) nezákonným 4) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím, a 5) zásah byl zaměřen **přímo proti němu** nebo v jeho důsledku bylo proti němu **přímo zasaženo**, přičemž 6) „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“. Přestože § 82 s. ř. s. prošel legislativní změnou a s účinností od 1. 1. 2012 umožnila tato novelizace provedená zákonem č. 303/2011 Sb. žalovat i zásah, který již pominul, podmínky uvedené pod body 1) až 5) musí žalovaný zásah splňovat dle aktuální právní úpravy i nadále (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 Azs 144/2015-30).

[16] Postavení žalobce jako účastníka řízení o zásahové žalobě je dáno již jeho tvrzením, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu. Teprve při rozhodování

ve věci samé soud posuzuje, zda k tvrzenému zásahu skutečně došlo a zda byly naplněny jeho jednotlivé definiční znaky. Závěr, že některý z těchto znaků naplněn není, tedy může vést pouze k zamítnutí žaloby, nikoliv k jejímu odmítnutí pro nedostatek podmínek řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS).

[17] To však nevylučuje, aby byla žaloba odmítnuta pro nedostatek aktivní legitimace již před jejím věcným projednáním. K takovému postupu může soud přistoupit pouze tehdy, jestliže žalobce nesplňuje podmínky žalobní legitimace nebo jestliže mu zjevně (*tj. prima facie*) schází věcná legitimace. Žalobní legitimace se vztahuje k otázce, zda konkrétní osoba může žalobu podat, věcná legitimace pak spočívá v tom, zda je žalobce skutečně nositelem určitého práva a na tomto právu byl zkrácen zásahem, proti němuž se domáhá ochrany (KOCOUREK, T. § 46. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 371-372). Nedostatek žalobní legitimace vede k odmítnutí žaloby, zatímco věcná legitimace obecně souvisí s důvodností žaloby. Důvodem pro odmítnutí tedy může být pouze takový nedostatek věcné legitimace, který je zjevný již na základě obsahu návrhu a k němu přiložených listin (včetně napadeného správního aktu). Půjde například o situace, kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož nositelem z povahy věci vůbec nemůže být (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004-59). Není-li však absence věcné legitimace z návrhu zjevná, musí soud žalobu věcně projednat. Dospěje-li následně k závěru, že žalobce věcně legitimován není, nemůže mu vyhovět, a to ani v případě, že by jednotlivé žalobní námitky byly samy o sobě důvodné. Takovou žalobu je třeba zamítnout (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2007-98).

[18] V nyní posuzované věci městský soud správně dovodil, že stěžovatel zjevně není oprávněn k podání zásahové žaloby, jelikož tvrzené zásahy nebyly zaměřeny přímo proti němu ani v jejich důsledku proti němu nebylo přímo zasaženo. Již ze samotných žalobních tvrzení je patrné, že stěžovateli nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo vůči žalovanému, jehož ochrany by se mohl prostřednictvím zásahové žaloby domáhat. NSS se ztotožňuje se závěry městského soudu, že veřejné subjektivní právo vůči žalovanému na to být zapsán do seznamu znaleckých ústavů a na udržování tohoto zápisu náleží zapsaným znaleckým ústavům, resp. subjektům žádajícím o zápis do seznamu. Stejně tak dozorová činnost probíhá mezi znaleckými ústavu a žalovaným. Naopak třetí osoby nemají žádné právo domáhat se určité podoby vedení seznamu znaleckých ústavů či určitého průběhu dozorové činnosti žalovaného.

[19] Stěžovatelem tvrzená skutečnost, že revizní znalecký posudek vyhotovený nemocnicí byl proti němu následně použit v trestním řízení, představuje nanejvýš zprostředkovaný důsledek postupu žalovaného. Nadto je třeba podtrhnout, že znalecký ústav při zpracování znaleckého posudku nevystupuje v postavení správního orgánu. Samotné provedení a hodnocení tohoto důkazu v trestním řízení je pak věcí trestního soudu, který o vině či nevině rozhoduje na základě provedených důkazů podle zásady volného hodnocení důkazů. Případné námitky týkající se způsobilosti znaleckého ústavu či správnosti znaleckého posudku je možné uplatnit prostřednictvím procesních prostředků dostupných v příslušných řízeních (v nynější věci v trestním řízení). NSS proto souhlasí s městským soudem, že správní soudnictví nemůže nahrazovat prostředky ochrany poskytované v jiných typech řízení.

[20] Důvodná není ani dílčí námitka stěžovatele, že jej měl městský soud vyzvat k podání jiného typu žaloby. Městský soud totiž v napadeném usnesení netvrdí, že stěžovateli svědčí jiný prostředek soudní ochrany, který měl namísto zásahové žaloby využít. Pouze vysvětluje, z jakého důvodu považuje stěžovatele za osobu zjevně neoprávněnou k podání tohoto typu žaloby. Úkolem soudu není nahrazovat činnost advokáta ani doporučovat žalobci, jaký konkrétní postup má k ochraně svých práv zvolit.

[21] Uvedeným námitkám tedy nelze přisvědčit.

pokračování

Ad 2) povaha zásahu a běh lhůty

[22] Předchozí závěry již samy o sobě vedou k závěru o správnosti napadeného usnesení. NSS se však pro úplnost vyjádří rovněž k námitce týkající se včasnosti žaloby.

[23] Lhůtu k podání zásahové žaloby stanoví § 84 odst. 1 s. ř. s. tak, že „žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“

[24] Z judikatury NSS vyplývá, že je třeba rozlišovat zásahy jednorázové, jednorázové s trvalými účinky a zásahy trvalé (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160; toto rozlišení nebylo zrušujícím nálezem ÚS ze dne 15. 5. 2018, čj. II. ÚS 635/18, nijak dotčeno). Počátku běhu objektivní i subjektivní lhůty k podání zásahové žaloby a jeho specifikům u trvalých zásahů se pak ÚS věnoval právě ve zmíněném nálezu, kdy v bodě 36 uvádí: „Ústavně konformní výklad pojmu „došlo“ v § 84 odst. 1 věty druhé s. ř. s. by tedy měl s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu směřovat ke konci jednání představujícího zásah správního orgánu. V případě stále neukončeného trvalého zásahu pak ústavně konformní výklad uvedeného pojmu odpovídá spíše pojmu „dochází“. Obdobný princip musí platit i pro běh subjektivní lhůty podle § 84 odst. 1 věty první s. ř. s., protože o neukončeném trvalém zásahu se dotčený jednotlivec znovu a znovu „dozvídá“. Jak říká judikatura Evropského soudu pro lidská práva, lhůta k podání stížnosti ve skutečnosti začíná běžet každý den znovu.“

[25] Současně však ÚS v nálezu ze dne 9. 7. 2025, sp. zn. IV. ÚS 1038/25, body 57-59, připomíná, že pojem trvalého zásahu je třeba vykládat restriktivně. Zákonné lhůty k uplatňování práv slouží k zajištění právní jistoty. Příliš široký výklad trvalého zásahu by umožnil zpochybňovat postupy či nečinnost správních orgánů i po značném časovém odstupu, čímž by se smysl těchto lhůt vyprázdnil. Nadto je třeba poznamenat, že skutečnost, že určitá událost má závažné důsledky rozložené v čase, automaticky neznamená, že vytváří „trvalou situaci“ (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 10. 2008 ve věci *Iordache proti Rumunsku*, stížnost č. 6817/02, bod 49).

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na závěry vyplývající z rozhodnutí ÚS a NSS, které jsou však pro tuto věc nepřiléhavé. V nynější věci totiž nelze hovořit o nezákonném zásahu do práv stěžovatele, neboť, jak už bylo uvedeno výše, zápisem nemocnice do seznamu znaleckých ústavů ani jejím následným vedením v tomto seznamu nebylo nijak zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. I pokud by však hypoteticky bylo na jednání žalovaného nahlíženo jako na zásah spočívající v neoprávněném zápisu nemocnice do seznamu znaleckých ústavů a jejím následném vedení v evidenci, jednalo by se o zásah již ukončený. Samotný zápis by představoval jednorázový zásah, zatímco udržování zápisu v seznamu by šlo označit za trvalý zásah pouze do okamžiku, kdy je znalecký ústav veden v evidenci. K jeho ukončení by v takovém případě došlo dne 28. 2. 2022, kdy byla nemocnice ze seznamu vyřazena. Dvouletá objektivní lhůta k podání zásahové žaloby by proto uplynula dne 28. 2. 2024. Výše uvedené platí rovněž pro stěžovatelem tvrzený zásah spočívající v tom, že žalovaný řádně neprováděl dozorovou činnost ve vztahu k nemocnici. NSS nicméně zdůrazňuje, že se v těchto případech o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. vůbec nejedná a tyto úvahy uvádí pouze pro úplnost, a to v reakci na námitky stěžovatele a odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu.

[27] Jak správně uvádí městský soud v napadeném usnesení, samotná skutečnost, že dříve vypracované znalecké posudky nadále existují, již nemůže představovat nezákonný zásah. Znalecké ústavy nejsou správními orgány, při vypracování znaleckých posudků nevykonávají veřejnou moc a znalecký posudek není veřejnoprávním aktem. Vypracování posudku je postupem nemocnice, zatímco jeho následné použití v trestním řízení je pak procesním krokem orgánů činných v trestním řízení. Konání (či opomenutí) jiných subjektů proto nelze považovat za pokračování (hypotetického) zásahu žalovaného, neboť jeho jednání již bylo ukončeno, přičemž se jedná

nanejvýš o jeho důsledky. V tomto ohledu lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného usnesení městského soudu, který se touto otázkou podrobně zabýval a své závěry náležitě vysvětlil.

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná.

Ad 3) procesní pochybení

[29] Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, podle níž městský soud pochybil, pokud rozhodl o žalobě před doručením plné moci jeho obecné zmocněnkyně. Z obsahu spisu městského soudu totiž vyplývá, že již k žalobě byla připojena kopie dané plné moci (str. 13 spisu městského soudu). Přitom platí, že k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat v soudním řízení postačí plná moc předložená v prosté kopii. Nevznikají-li konkrétní pochybnosti o její pravosti, není nutné předkládat originál (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 12. 1983, sp. zn. 3 Cz 88/83, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, či nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 289/15). Městský soud tedy postupoval správně, pokud akceptoval předloženou kopii dané plné moci, o jejíž pravosti nevznikly pochyby ani v kasačním řízení. Za této situace neměl městský soud povinnost vyzvat k předložení originálu plné moci, popř. vyčkat jejího předložení.

Ad 4) nedostatek formálních náležitostí

[30] V námitce ohledně nedostatečného označení účastníků stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně pochybení spatřuje. Není úlohou NSS domýšlet se, co konkrétně měl touto námitkou stěžovatel vlastně na mysli. Přesto alespoň v obecné rovině NSS konstatuje, že z napadeného usnesení nevyplývá, že by tyto náležitosti nebyly dodrženy. Městský soud rozhodoval usnesením, na které dle § 55 odst. 5 s. ř. s. platí přiměřeně ustanovení o rozsudku. Ustanovení 54 odst. 4 s. ř. s., které se týká náležitostí rozsudku, pak stanoví náležitosti rozsudku (a tedy i usnesení), přičemž ve vztahu k osobním údajům, v rozsudku (usnesení) uváděných, odkazuje na přiměřené použití § 37 odst. 3 s. ř. s. Napadené usnesení obsahuje označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků i zástupkyně stěžovatele jménem a příjmením, označení projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku, jakož i den a místo vyhlášení. Usnesení je podepsáno předsedou senátu (§ 54 odst. 4 s. ř. s.). Z hlediska osobních údajů vymezených v § 37 odst. 3 s. ř. s. sice neobsahuje datum narození stěžovatele, avšak to není na závadu, neboť § 37 odst. 3 s. ř. s. se výslovně použije jen přiměřeně. Účastníci i zástupkyně stěžovatele jsou v napadeném usnesení dostatečně identifikováni tak, aby nemohlo dojít k jejich záměně.

4. Závěr a náklady řízení

[31] NSS pro všechny shora uvedené důvody zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

[32] Stěžovateli byla zdejším soudem ustanovena zástupkyně, advokátka Mgr. Lucie Petránková. Její hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. Advokátce se s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč) za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 900 Kč (2 x 450 Kč). Za tyto úkony advokátce náleží 10 140 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, kterou je advokátka coby

pokračování

plátkyně DPH povinna odvést, celkem tedy 12 269,40 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. NSS nepřiznal odměnu za úkon spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, který advokátka uplatnila ve vyúčtování nákladů právního zastoupení, neboť neuvedla konkrétní údaje o době konání těchto porad, které měly probíhat telefonicky a formou dálkového přístupu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2026

L. S.

Ondřej Mrákota v. r.
předseda senátu